

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

UMEÅ UNIVERSITETSBIBLIOTEK

L

3685003

DIKTER

AF

Jonatan Reuter

HELSINGFORS

P. H. BEIJER

1884

al. 1884.

ONIAN VETTER. 511 1111.

63309

UNIVERSITETSBIOTEKET
UMEA

53305

DIKTER

AF

JONATAN REUTER

HELSINGFORS
P. H. BEIJER
1884

EKENÄS TRYCKERI 1884.

INNEHÅLL.

Naturbilder och stämningar.

	Sid.		Sid.
En säll lott	3.	Höstsnö	19.
Islossning	5.	Natt på myren	20.
Mobjörken	6.	Förmiddagssång i skogen	23.
I skogen	7.	Mina vänner	25.
Vid dammen	9.	Alen och vårblommorna	28.
Berget	11.	I strandparken	29.
Örnen	12.	Våglif	31.
I tallmon	13.	Vårdagsvisa	32.
En vrå i skogen	15.	Månskensqväll	34.
Ögontröst	17.		

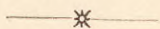
Tankar och Minnen.

	Sid.		Sid.
Gustaf Adolfsdagen 1882	37.	Jag bryr mig ej om lifvets larm	59.
Bromsaren	41.	Ett ögonblick	62.
Modern serenad	42.	Allvar i våren	63.
Frusna fjärdar	44.	Den största skönheten	64.
Bergsmannen	47.	Mor och son	65.
På Pyynikke	49.	Intelligens	67.
Vårnattsfröst	52.	På boulevarden	69.
Porträttmålning	53.	Menniskoomsorg	72.
Likprecession	55.	I Nykarleby park	74.
Bergsreflor	57.		

I Ekenäs skärgård.

	Sid.		Sid.
På Gullö berg	79.	Danskog	95.
Trasket på Elgö	82.	Qväll vid hafvet	97.
I hafsbandet	84.	Blommor på branten	100.
I Finska viken	86.	Höstbesök på sommar- nöjet	102.
Min sommarboning	91.	Skärgårdslif (I—XII)	105.
Stormbild	93.		

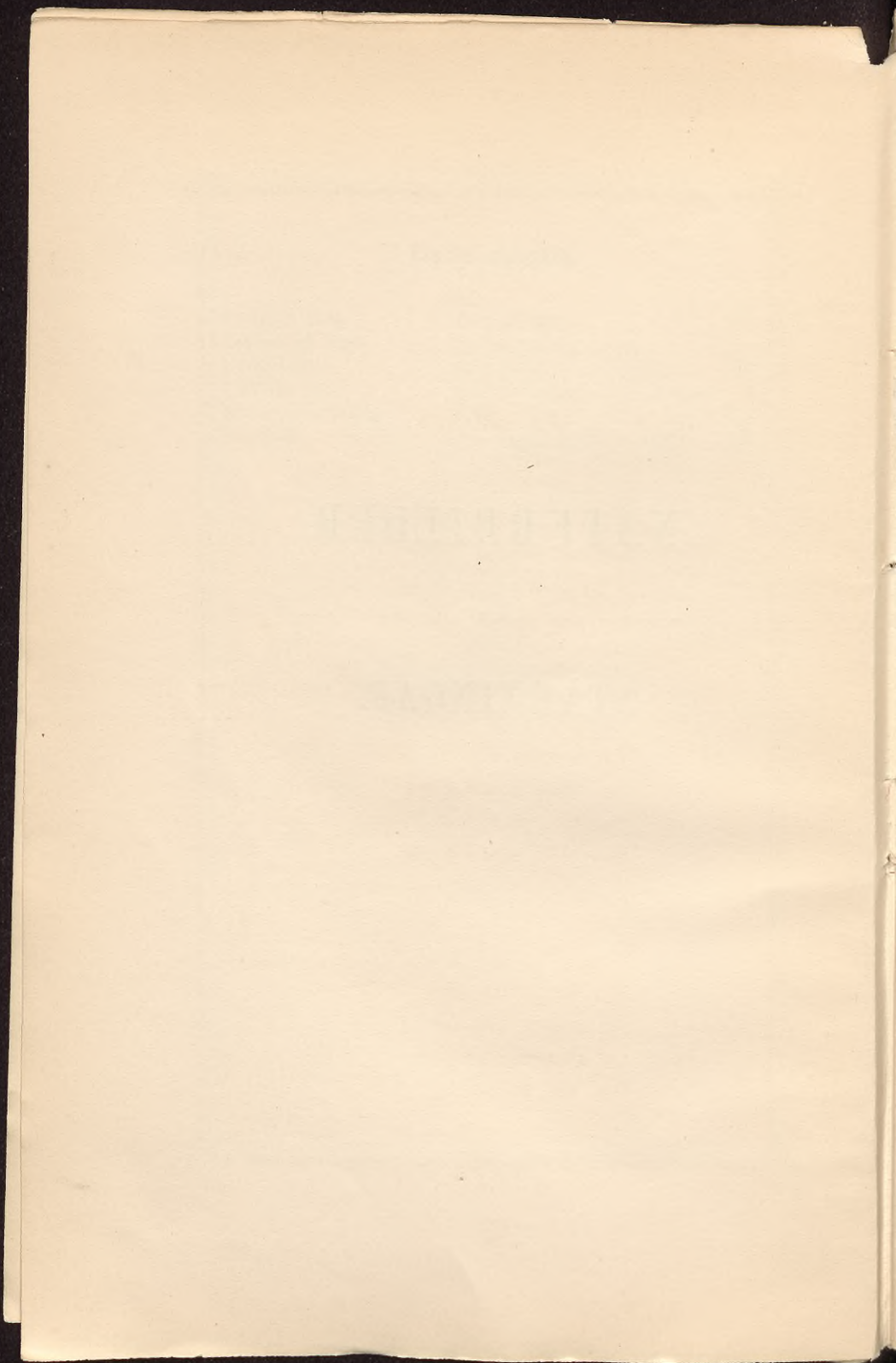

NATURBILDER

OCH

STÄMNINGAR.

En säll lott.

Du lilla glada fågel
Der uti lunden grön,
O hvad ditt hus är luftigt,
O hvad din lott är skön!

Till hemvist har du hela
Den vida skogens rund,
Och med dess alla fåglar
Du står i sångförbund.

När du en ton blott qvittrar,
Så stämma alla in,
Du känner allas röster,
Och alla känna din.

Hur ljuft, hur sällt det vore
Att kunna lefva så,
Att sjelf förstås af alla,
Och alla sjelf förstå!

Islossning.

Slå högt du våg emot isen
I vårdagssolens brand,
Du når väl så omsider
Din väna blomsterstrand.

Slå högt du våg emot isen,
Sen du engång blef fri;
Än är ditt svängrum litet,
Men det kan gränslöst bli!

Mobjörken.

Jag är så liten och ful och arm,
Ej värdig att ses uppå;
Jag fostrats upp vid en fattig barm
Bland mosand och stenar grå.

Jag är så liten och ful och arm,
Men grönska jag bär ändå,
Jag tror och hoppas i livvets larm,
Fast ej det kan synas så.

Jag är så liten och ful och arm,
En glädje jag har ändå:
En bofink fäste så varligt varm
Vid mig sitt näste af strå.

I skogen.

Hon kom emot mig i skogens famn,
Hon sjöng så klingande gladt mitt namn
Att hjertat helt värligt svälde;
Och solen sken mellan björkars blad
Och varmt sitt gyllene klara bad
Kring stigen och henne fälde.

Den ljusa gestalten var så skön
Mot bakgrund af löfverk, dunkelgrön,
Med lockar lösta för vinden.
I handen höll hon en rifva full
Af röda smultron och hjortrons gull,
Och röd som smultron var kinden.

Na hann hon mig med en solfrisk kyss,
Och bären, hon hade plockat nyss,
Dem bjöd hon mig allesamman;

Vi satte oss ned vid vägens kant,
Der fågelsången klang så bekant
Och allting var lif och gamman.

Jag tyckte att lundens vackra sus
Var samladt med solens morgonljus
Uti hennes blick så yster.
Ni tror att hon var min brud kanske,
Nej, ingen brud kan så daggrent le,
Som min femtonåriga syster.

Vid dammen.

Gröna björkar stå i krans
Speglande i dammens glans
Minsta solbestrålad gren,
Dubbelt sirlig, fin och ren.

Invid vattnets blåa rund
Tecknar sig mot ljusgrön grund
Skönt en elfvalik gestalt,
Barnsligt ljuf i blick och allt.

Med sin lilla barnahand
Räcker hon från blomsterstrand
Bröd åt svan, som böljan klär
Dubbelt sirlig, fin och skär.

O hvad denna bild är skön,
Vattnet klart och stranden grön,
Flickan, svanen i det blå,
Svanehvita båda två!

Berget.

Ytan är så hård och skroffig,
Ingen grönska trifs derpå,
Mossan, rotad uti remnor,
Är som grunden lika grå.

Men derinne, om ock ytan
Synes dyster, mörk och kall,
Finnas gömda rika skatter:
Ädelt guld och klar kristall.

Örnen.

I lunden är det muntert lif
Och lust och glans och glitter,
Ur solljust löfverk klingar sång
Och sorglöst fågelqvittr;
Då brusar örn genom skogen.

Hör, vingslag dåna fjerran hän,
Då tiga små och svaga;
I häpnad lyssnar lundens värld,
Hur tunga ekon draga
Och susa länge i skogen.

I tallmon.

Det susar så dunkla sagor
I furornas pelarsal,
I topparnas sakta gungning
Förnimmes ett hemligt tal.

Det susar om jätteverken
Af år och af år igen,
Om tidernas tunga fotspår,
Som tydas af lärde än.

Det susar om mången väldig
Och brakande glacier,
Som smulade bergens kammar
Och redde till sandmon här.

Det susar om sekels möda
Att krausa vår jord i grönt,
Att skapa en fruktbar jordmån
För allt som är stort och skönt.

Det susar så dunkla sagor
I furornas pelarsal,
I topparnas sakta gungning
Förnimmes ett hemligt tal.

En vrå i skogen.

Tvenne branter stå på stup,
Mellan dem i ljusgrönt djup
Sorlar ibland björk och tall
Vårbäcks skimrande kristall.

Vårbäck plaskar klar och strid,
Har så brådt i skogens frid,
Sjunger sorglöst fri och glad
Fröjd i skummig perlkaskad.

I en buske nära till
Slår en bofink nöjd sin drill,
Söker att i ton och sång
Täfla med kaskadens språng.

Stranden omkring bäckens band
Är ett ljufligt blomsterland
Med så många sippor små,
Blommor röda, blommor blå.

Vårsol, präktigt vårsolsken
Öfver mossa, strand och sten,
Öfver brus och silfverskum,
Sippor och Melandrium!

Ögontröst.

Bland tusen granna blommor står
Du blyg och utan doft,
Och kläder ödmjukt, höst som vår,
Den nakna jordens stoft.
I grönskan tindrar öfverallt,
På äng, i dal, på hed,
Din lilla spensliga gestalt,
Böjd djupt i gräset ned.

När blicken, trött vid färgers glans,
Vid prakt och fröjd och lek,
Vill hvila från sin yra dans,
Från dagrars lust och smek,
Han sjunker emot jorden då:
Der står du anspråkslös,
Af morgondagg din krona blå
I solen än beströs.

Du är dock mer än „ögontröst“,
Du jordens bleka mö:
Du blommar än i kullen höst,
När andra blommor dö;
Mot himlen blickar mild du opp,
Der det fins sol och vår,
Och talar än om fröjd och hopp,
När vinterfrosten rår.

Höstsnö.

De gråkalla moln, som sänkte
Sitt flor öfver afklädd natur,
De skingrats, och qvällen stänkte
Sitt ljus uti bleknad azur.

Ett rosande skimmer dröjde
En stund att i skymning dö;
De tindrande stjernor röjde
Blott frysande, nyfallen snö.

Den låg öfver mark och strömmar,
Dess hvithet kylde min själ,
Jag sade åt sol och drömmar,
Åt hjertats blommor farväl.

Natt på myren.

Öfver myrens mossbevuxna, ständigt enahanda yta
Bleka floder utaf månsken, breda floder ljudlöst flyta,
Långt i fjerran — kan du se det, det är däfvat,
fuktigt töcken —
Långt i fjerran insjöns silfver drar en gräns för
sumpig öken.

Här fins intet lif; det hvita månljus ligger tyst
och glimmar
I små svarta vattenpölar under nattens långa timmar.
Säg, har tidens urverk stannat, intet buller knäpper
taktan,
Hvilar dödens bleka slöja som en straffdom öfver
trakten?

Hör, det ljud ett brak i snåret, tunga fotsteg framåt
skrida,

Öfver myrens dunkla yta syns en kolsvart skugga
glida.

Stanna jättespöke, vålnad, är det fantasin som jagar
Denna drömbild för mitt öga ifrån de förgångna dagar!

Som en väldig forntidssägen går han dröjande i ljungen,
Elgen, stolt och hög och härlig; månens sken på
vildmarkskungen

Faller darrande; då glänsa hornen trolskt, men stum
han vänder

Hufvudet och majestätiskt blicken öfver myren sänder.

Fridlös i den vilda skogen, fridlös i den dunkla
natten,

Landsförvisad furste skådar bortåt insjöns hvita
vatten;

Men der bakom skärpta blicken skönjer svagt en
menskoboning:

Undan flyr han, vet hos menskan fins ej misskund,
ej förskoning.

Som hon kom försvinner skuggan. Månsken ligger
tyst och glimmar
I små svarta vattenpölar under nattens långa timmar.
Säg, har tidens urverk stannat, intet buller knäpper
takten,
Hvilar dödens bleka slöja som en straffdom öfver
trakten?

Förmiddagssång i skogen.

Dagen älskar jag, dagen,
Solsken, förmiddagsljus,
Saftig grönska i hagen,
Silfver på vattendragen,
Silfver i sommarbrus.

Då är det lätt att andas
Lifslust i hvarje drag,
Världluft och dofter blandas,
Och uti ljusblått randas
Solig en framtidsdag.

Qvällar i dunkel trycka
Djupt mig till jorden ned,
Syner i töcken rycka
Från mig min nya lycka
Ute på månljus led.

Glimmande dagar bäfva,
Brutna mot mörk kontur,
Tankarna veka sväfva,
Dimfantasier väfva
Skuggor i skum natur.

Bort med de tankar veka,
Bort ur mitt unga blod!
Bort med det drömda, bleka,
Lekverk, som endast smeka —
Friskhet, friskhet och mod!

Dagen älskar jag, dagen,
Solsken, förmiddagsljus,
Saftig grönska i hagen,
Silfver på vattendragen,
Silfver i sommarbrus.

Mina vänner.

I blommor, som dofta i hagen,
Med tusende färger så bjerta,
I dem är jag riktigt betagen
Af hela mitt ynglingahjerta.

Och alla de vexlande sånger,
Som klinga i ljufliga lunder,
De tröstat väl hundrade gånger
Mig uti bedröfvansens stunder.

Och furor och björkar och lindar
Dem kallar jag vännerna mina,
Och milda och hviskande vindar,
Och vindar, som storma och hvina.

Men dock öfver allting mig kära
Väl äro de glimmande vatten,
De ligga min känsla så nära:
Jag ser dem i drömmen om natten.

När vågorna sorla mot bergen
Och brista mot bugtiga brösten,
Hur klart genomskinlig är färgen,
Hur fångslar ej jollrande rösten.

De glittra i solen helt ljusa,
När båtarnas sidor de skölja,
De blinka och vinka och tjusa
Så långt dem blott blicken kan följa.

En klippa granit uti hafvet,
O kan något stoltare gifvas,
Ett grund, halft i bränning begrafvet,
O kan något sådant beskrifvas!

De äro nu vännerna mina:
Träd, foglar och blommande sippor,
Och vindar, som hviska och hvina,
Och fjärdar och vågor och klippor.

Jag ler utaf fröjd, när jag ser dem,
De väänner, som aldrig mig svika;
En sång är det enda jag ger dem,
De gifva mig känslor så rika.

Alen och vårblommorna.

I skogens djupa pelarsal.
Der stod en gammal ärlig al,
Som såg så munnig ut och svår:
Hon trodde ej att det blef vår.

På jorden föll en glimt af sol,
Strax slogo sippen och viol
I blom, och det blef sång och doft
Och grönska öfver grus och stoft.

Men alen stod så styf och grå:
„Den ungdomen, den brådskar så,
Nu står den hänryckt der igen —
Nej, jag vill vänta litet än!“

I strandparken.

Det glittrar som silfver i viken,
Silfver bland perlor och blått,
Vid strand spelar böljemusiken
Af sorlande lifslust blott.

Och skogarnas sånger svara
I jublande toners kör,
Och solen sitt sken, det klara,
Kring ängar och vikar strör.

Jag vandrar på stigen bland tallar
Och sippor och blåbärsris,
Och hjertat stormande svallar
Af hela naturens pris.

Här är det så skönt och härligt,
Här känner jag mig så ung,
Allt menar så sant och ärligt,
Här är jag en lycklig kung.

Här är ju så grönskande vänligt
Vid spelande solskenssjö,
Här ville jag lefva ständigt,
Blott lefva och aldrig dö!

Våglif.

Sakta drar en morgonsusning
Öfver fjärdens vida blå,
Och en liten liflig krusning
Bildar sig på vattnet då.

Vågen vexer, vågen svallar
Hvit i middagsvärmens stund,
Brusar fram mot strandens vallar,
Stänker yr kring skär och grund.

Men all dagens oro somnar
Tyst i aftonrodnans brand, —
Hvad fins kvar när vågen domnar?
Blott af skum en flygtig rand.

Vårdagsvisa.

Våren är här!
Ständigt oss kär
Svingar han omkring i hagen;
Solstrålebrand,
Duggregn ibland,
Varmt och vänligt hela dagen!

Fjärden till sist
Isslöjan mist,
Tråkig blef den hvita färgen;
Bölgjorna blå
Börjat att slå
Lefnadslustiga mot bergen.

Grönskan är ren
I solens sken
Hunnen halfvägs upp ur marken,
Sipporna opp
Slagit hvar knopp
Rundtomkring i hela parken.

Högt emot höjd
Jublande fröjd
Ifrån hvarje trädtopp stiger,
Kärlekens sång
Åter en gång
Jorden in till sommar viger.

Men uppå plan
Utanför sta'n
Leker ungdom, barn och blomma:
„Glädjen i da'
Skola vi ha,
Mätte sorgen aldrig komma!“

Månskensqväll.

Daggstänkt skogen står i slummer,
Vattnen hvila tyst, så tyst,
Norra himlens mörka purpur
Deras dunkla yta kysst.

Ibland lundens djupa skuggor
Dröja stilla han och hon,
Lyssnande till ensam fågels
Sista lilla aftonton.

Mellan trädens löfverk glimmar
Månen ned på lycklig jord,
Hviskar i de ungas kärlek
Tusen drömmar utan ord.

TANKAR OCH MINNEN.

Gustaf Adolfsdagen 1882.

I.

Högt i flamma stod i söder krigets purpurröda
brand;

Det var ej ett krig allenast om ett litet stycke land,
Nej, det gälde mycket mera: Tysklands stolta kejsarätt

Ville fångsla tankefrihet, religion och menskorätt.

Ren i eld och härjning striden drog sig upp mot
Östervåg,

Städer brändes, halfva Tyskland ödelagdt i bojer låg.
Hvar fanns hjälp i nödens stunder: ifrån blodbegjuten
jord

Höjdes många fursteblickar bedjande mot kulen nord.

Och han kom, „den gyllne kungen“, öfver hotad
Östersjö
Med en liten här af kämpar, fostrade bland is och
snö,
Kom att rädda trosförvandter ifrån aflatsbref och bikt,
Med sitt ädla hjeltehjerta fylldt af mod och tillförsigt.

När han såg sin ovän rycka fram med dån och
krigiskt ljud,
Böjde kungen knä med hären i en bön om kraft till
Gud,
Och så stod han upp att strida; segrar tecknade hans
spår,
Och i de förtrycktas sinnen blef det lycka, ljus och vår.

Hvart han drog, af ryktet bådad, stod i jubel nej-
dens folk,
Helsande af själ och hjerta sin och Tysklands
frihetstolk,
Men katolska ligan, förr så öfvermodigt oförskräckt,
Såg med fruktan och med häpnad här på här till
jorden sträckt.

Än en dag i tiden grydde, det var Lützens segerdag,
Kejsarhärens spillror flydde platsen för dess nederlag,
Men när solens sista stråle smalt i qvällens vester-
glöd,
Då var Sveas fromme hjelte, Konung Gustaf Adolf,
död.

Han var död. Men aldrig glömmes dock i tiders
tider han,
Han, välsignad af millioner och millioners öfverman,
Mannen med den rena blicken och med ädelboren
håg,
Han, som högst af Sverges hjeltar bar dess fana i
sitt tåg.

Om engång af nya bragder och af äronamn i glans
Häfdens böcker skola lysa, aldrig dock fördunklas
hans;
Och med sorgens svarta typer skall der evigt prentadt
stå:
Sjette dagen i November sextonhundredtrettitvå.

II.

Finland, Sverige var din moder, och hon förde dig
i strid,
Gustaf Adolfs hjeltedagar var din dyra lärotid,
Skall du glömma nu att kämpa för det ädla i vår
verld,
Nu, när Svea icke mera manar ut i kamp ditt svärd?

Finland, mins din „gyllne konung“, strid som då för
höga mål,
Kämpa än som förr med ära, om ock ej med lans
och stål;
Många tusen timglas tömtes i evighetens haf sen
dess,
Tiden gett dig andra vapen: kunskap, tanke, ord
och press.

Finland, ifrån stundens äffan lyft ditt öga högre upp,
Ställ för frihet, ljus och sanning, liksom förr i fält
din trupp,
Vinn i tankens vida verldar sköna segrar slag
på slag,
Då skall gry i glans och ära strålande din fram-
tidsdag!

Bromsaren.

På godsvagnens trånga plattform,
I solsken ibland och ibland uti storm,
Han ilar sin lefnads stråt;
Der skimra ängar i blomsterdoft
Och rosor i grönklädd dal,
Men, hölj'd i ett hvirflande moln af stoft,
Han hinner knappt se ditåt,
Förr'n det ljuder en stoppsignal.

Och är ej hvart människolif
Likt bromsarens der bak sitt lokomotiv,
Ett enda stormande brus?
Här skimrar idéernas ljusa värld
Med syner förutan tal,
Men man måste streta för gods och färd,
För vinning och jordiskt grus,
Tills det ljuder en stoppsignal!

Modern serenad.

Man hade suttit på Grand café
Och ätit qvällsvard — en fin supé —
Sen tog man för sig en lagom bål
Och höjde veksint en tärnas skål.

Och skålar tömde man fler och fler,
Och vitzigt talte man mer och mer,
Åt gamla synder och ungdomsbrott
Man hade roligt och log så godt.

Och kindens flammor sig tände ren,
Af drufvoglöden hvart öga sken,
Men bålen skulle man ha till slut,
Sen blef det uppbrott — man gaf sig ut.

I skock med buller och skrik man gick,
Så blef det tystnad ett ögonblick —
Nu stämde tonerna, sången ljöd
Helt varm och svärmisk — af vinets glöd.

Och älskarn låg uti drifvans snö,
Han märkte icke, att det var tö,
Och andra höllo vid fönstret vakt
Att ge på ringaste tecken akt.

Men när man sjungit och man fått ljus,
Gick vägen åter i sus och dus,
Mot stadens gränder i smuts och vått,
Mot nya synder och ungdomsbrott.

Frusna fjärdar.

Du såg ju den frusna fjärden,
Nu sofver han tryggt och godt,
Men, tycks han än lugn och stilla,
Så är det en skendöd blott.

I morgon kan bojan sprängas,
Som isen på böljan lagt,
I morgon kan vågen häfvas
Som väckt af en magisk makt.

En glimmande ström kan springa
Ur källor, som ingen vet,
Ur härdar, som, djupt fördolda,
Ej röja sin hemlighet;

Kan brusa och vexa och vexa
Och blåna i fjerran hän,
Och rifva upp frusna gömslen
Och allt, som var fastgrodt ren.

* * *

Och om engång i ditt hjerta
Blir höstis på känslornas fjärd,
Och har du då gömd der inne
En känsla, i våren närd,

Så kan som en ström hon springa
Ur källor, som ingen vet,
Ur härdar, som, djupt fördolda,
Ej röja sin hemlighet ;

Kan brusa och vexa och vexa
Och blåna i fjerran hän,
Och rifva upp frusna gömslen
Och allt, som var fastgrodt ren.

Hur känslornas fjärd än synes
I hvila så slumrande godt,
Hur lugn han synes och stilla,
Så är det en skendöd blott!

Bergsmannen.

Jag ser en skicklig bergsman;
Han söker klippans skatt,
Som gömmes djupt der nere
I underjordens natt.

Den rika silfverådern
Han nog att finna vet
Så väl, som jernmalmsgången,
Som röjs af en magnet.

Han spränger ut de djupa,
Halfdagerdunkla schakt
Och hemtar upp i ljuset
Gedigen glans och prakt.

O att för lifvet finnes
En sådan man också,
Ett dyrbart fält han finge
Sin konst att nyttja på.

Hvart bröst är ju en klippa,
Som gömmer klar kristall,
En dold, en hemlig grufva
Med ädelfin metall.

Stig fram, du lifvets bergsman,
Bryt guldets ur hvar barm,
Så säger ingen mera,
Att Finlands jord är arm!

På Pyynikke.

(Tammerfors.)

Solens sista strålar dallra
Öfver Pyhäjärvis blå,
Tills med mattad varm förgyllning
Strand vid Pyynikke de nå.

I det aftonröda skenet
Purpras furans bruna stam,
Och ett hörn af paviljongen,
Som ur skuggan skjuter fram.

Strålen, bruten emot branten,
Sprider här och der sitt ljus,
Hinner slutligen verandan
Af ett litet långsträckt hus.

Der, bak balustraden, sitter
Stadens noblaste publik,
För att njuta litet landtluft,
Solnedgång och ljuf musik.

Medan herrarna i tystnad
Smutta safter från la France,
Glida tärnans blickar öfver
Vida Pyhäjärvis glans.

Der med slappa höga segel
Squalpar än en snöhvít slup,
Och en liten snipa drager
Silfverrand i lugnadt djup.

Kanske håller hjertevännen
Båtens ror med välkänd arm,
Kanske talar blickens trånad
Om en dröm i flickans barm.

Allt är tyst, allt är så stilla,
Knappt ett sus, en fläkt ibland,
Blott en alhornston hörs sväfva
Från en fjerran grönklädd strand.

Sakta ljuder nu orkestern
Från den lilla paviljong,
Spelar ljuft den vackra biten,
Som vi hört så många gång;

Samlar qvällens vemodsstämning,
Solnedgångens harmoni,
I den finska sångens perla:
„Tuoll' on mun kultani“.

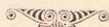

Vårnattsfrost.

Jag hade uti min trädgård
Af plantorna vårlig fröjd,
Att se hur i knoppar de slogo
Mot leende klarblå höjd;

I knoppar, som svälde i värmen
Och lofvade blommor bli;
Då kom der en jernkall morgon,
En enda — och allt var förbi.

En enda frost var tillräcklig,
Att sköfla en hoppfull vår,
Att bryta och krossa en stängel,
Som lofvade mycket i går.

Porträttmålning.

Han ställer skärmen att dagern
Må falla som han det vill,
Hon sitter tigande, tålig,
Liksom en bildstod så still.

Han fäster på dukens yta
Med van och konstnärlig hand
De röda kinder och håret
Och blickarnas varma brand.

Hur likt, — så ropar nu mången —
Han är ju en stor artist!
En större dock kunde finnas,
En verkligt ädel förvisst.

Det vore väl den, som kunde
Afteckna hvart hjertedrag,
Som kunde ge efterverlden
Det inre, det sanna jag.

Likprocession.

På gatans gröna granrisrand
Ett sorgetåg sig framåt rör.
Till kyrkogårdens tysta land
En enkel kista hän man för.

Nu möter tåget på sin väg
En gammal styfnad militär,
Han stannar lugnt, gör ställningssteg,
Och skyllrar allvarsamt gevär.

Och hvar och en, det tror jag visst,
Hur okänd än den döde är,
Som vandrat bort från jordens brist,
I hjertat skyllrar tyst gevär.

Fast kanske utan svärd och krut,
Var han i livets strid soldat;
Den tappre, han som kämpat ut,
Han var vår like, vår kamrat.

Bergsrefflor.

Ser du den djupa refflan
I fasta klippan här,
I fordomtima dragen
Utaf en glacier.

Den flydda stora tiden,
Den ristat spår vid spår
Med brak och dån och dunder
På jorden, der du står.

Och liksom djupt lavinen
Sitt språk i bergen skref,
Att skriften outplånlig
För alla tider blef,

Så skref det flydda lifvet
Engång på häfdens blad
De minnesrika tecken,
Du ser på hvarje rad.

Vår tid, o skall den lemna
Väl kvar ett enda spår,
Som ej i sekels sekel
Försvinner och förgår?

Vårt lif, skall det förrinna
Liksom det korn af sand,
Som ljudlöst glider öfver
Det hårda bergets rand?

Jag bryr mig ej om lifvets larm.

Jag bryr mig ej om lifvets larm,
Dess prål och toma flärd,
Jag har uti min egen barm
Min egen lilla verld.

Den vill jag ordna, om jag kan,
Min korta lefnadstid,
Der vill jag bringa allt till sann
Och vårlig barnafrid.

Jag vill gå bort från qvalm och kif,
Vår tid den är så trång,
För fullt är än vårt samhällslif
Af fördom, bud och tvång.

Jag vill gå bort och få en bit
Af grönskande natur,
Med sipa blå, med sipa hvit,
Och ofvan klar azur.

Ett par tre trän, en liten lund,
Vid solglänst saltsjövik,
Der jag en ljuflig heldagsstund
Kan höra vågmusik.

Ett litet torp med farstuqvist
Och hvita knutar på,
Det hör till saken, tror jag visst,
Kanske en slup också.

Då är jag nöjd, så hjertenöjd,
Och fri från tvång och strid,
Och njuter gömd min stilla fröjd
Uti naturens frid.

Jag aktar ju ej livvets larm,
Dess prål och toma flärd,
Jag har uti min egen barm
Min egen lilla verld.

Den vill jag ordna, om jag kan,
Min korta lefnadstid,
Der vill jag bringa allt till sann
Och vårlig barnafrid.

Ett ögonblick.

Det fins i hjertats djup en vrå,
Som ord blott sällan hinna,
Men dit ett ögas varma blick
En blixtnabb väg kan finna.

Två själar, som hvarann förstå,
I känslor smälta samman
Ett ögonblick — och som den kom
Försvinner känslöfamman.

En skynt af harmoni, som blott
I himlen drömmen finner,
Förnimmer man som verklighet
I en sekund, som svinner.

Allvar i våren!

Uti vårens ljumma qvällar
Är det ljuft att svärma, drömma,
Att förgäta hvar bekymmer
Och all lifvets omsorg glömma.

Då är sinnet lätt som qvällens
Genomskinligt dunkla dager,
Och man tycker nog sig kunna
Vinna ärans gröna lager.

Vår och sommar fly i drömmar,
Då begynner hösten härja.
Mognar skörd ur svärmerier,
Skörd att in till vintern berga?

Den största sköheten.

När jag forskade i lifvets
Gåtfullt dunkla underverldar
För att finna verklig sköhet,
Kom jag till den tro till slut,
Att all jordens perleskimmer,
Lifvets högsta, djupa sköhet,
Dallrar i en stundens stämning,
Som i ton ej talas ut.

Mor och son.

Hon sökte att tåren gömma
I ögats skummaste vrå,
Hon sökte att vackert drömma
Hans framtid i fjerran blå.

Hon sökte med sorgen kämpa
Som endast en kärlek kan,
Hon sökte sin känsla dämpa,
Som glödhet i hjertat brann.

Hon tog hans händer, de kära,
Och höll mellan sina dem,
Hon hade blott ett att begära:
Att han skulle skrifva hem.

Ett bref helst i veckan, kommet
Från frestelsens hufvudstad,
O hvad det vore välkommet —
Han lofvar rörd hvad hon bad.

Nu ljud ren afgangssignalen,
En sista, en dimhöljd blick,
En helsning mot väntningssalen —
Ej mera hon skåda fick.

Men åldriga ögat fälde
En droppe så strid och het,
Och känslan fick öfvervälde —
Det var en moder som gret.

Intelligens.

Du frågar, min bror, hvad är intelligens,
Hur skall man det ordet förklara,
Den intelligente, hur är det han käns
Från vanliga människors skara?

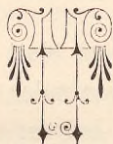
Jo ser du, min bror, gå blott in i en sal,
Som prydes af modejournaler,
Der bländande ljuset belyser en bal
Med fänrikar och generaler.

Se kring dig! Hvar finner du grannlåt och glans,
Och glitter så mycket som möjligt,
Hvar finner du ledighet och elegans —
Ja skratta ej, det är ej löjligt!

Hvar finner du väl i den strålande sal
De största och tomaste orden,
Den unknaste kärna i grannaste skal —
Den sökta då funnen är vorden.

Der bakom de klingande frasernas rad,
Der under den noblaste trensen,
Der, bror, hos personer af blod och af grad,
Der finner du intelligensen.

På boulevarden.

Han gick långs frusen trottoir
I qvällens sena stund,
Ett ensamt eko ljudet bar
Af stegen en sekund.

Kallt stodo höga, hvita hus,
Der gasen ren var släckt,
Och lyktan gaf blott sparsamt ljus,
Af frost och yrsnö täckt.

Då lyste från ett enkelt hem
En lampas milda sken,
Som för hans blickar öppnade
En verld så oskuldsren.

Derinne omkring bordet satt
En mor i barnens krets,
De vakade i bister natt
Och sydde fäll och spets.

De väntade den kära gäst
I nordens vintertid,
Den glädjerika julens fest
Och julens ljufva frid.

Och öfver hvarje anlet låg
Den tysta fröjdens glans.
Men lyckan han derinne såg,
O, den var icke hans!

Hans hem var härjadt, ingen mer
Dess trådar sammanknöt,
Den största sorg, som lifvet ger,
Dess väggar nederbröt.

En stund han stod. Om tåren föll,
Af minnet kallad fram,
Det syntes ej, ty skuggan höll
Sig djup vid lindens stam.

Han gick långs frusen trottoir
I qvällens kulna stund,
Ett ensamt eko ljudet bar
Af stegen en sekund.

Menniskoomsorg.

I sommarsoliga stunder
Bland ljufvaste grönska jag går,
Och ser huru många händer
Afplocka dess blomstervår.

Ej ros, ej finröd linnea
Få dofta här ute, här,
Der hela den friska naturen
Dem helsa och kraft beskär.

De skola in i en kammar,
Der lifvet, som våren gaf,
Förtvinar och slutligt vissnar
Af tvång och af instängdt qvaf.

Så är det alltid. Hvad menskan
Mest älskar, det är innan kort
Förderfvadt, i förtid brutet,
Och kastas äntligen bort.

I Nykarleby park.

Ett litet paradiset jag vet
Långt bort från lefnadsbruset,
När solen lodrätt strålar het,
Afstänga björkar ljuset.

De hvälfva lummigt tält så skönt
Högt ofvan stammar smärta,
Derunder dofta ibland grönt
Midsommarblommor bjerta.

I yppig fågling allt sig ter
I svalt och skuggigt dunkel,
Hur full och frisk och präktig ler
Ej här hvar guldranunkel!

Hän till en undangömd berså
Dig leder täcka gången,
Der rundtomkring små fåglar slå
Den ömma kärlekssången.

Sitt ner och njut. Om du har lust
Åt känslojoller skatta,
Ej bättre plats kan finnas just
Än denna rika matta.

Men vill du höra sagosägn
Från dar, som redan flyktat,
Så lemna trädens svala hägn,
Der känslan ömt sig biktat.

Stig utför trappan bred och vid
Till strandens branta vallar
Och lyss till forsen, der han strid
I skum och fradga svallar.

Då glömmet du allt sommarsus
Och kärligt fågelqvitte,
Vid forsens vilda, höga brus
Af kraft hvar fiber spritter.

Ack så, blott så det kännes, när
Emellan björk och alar
Sin hjälte-dikt om Finlands här
Den hvita vågen talar.

Den forsen är på minnen rik,
Och sig i bruset röjer
Till Döbelns dag en frisk musik,
Som eldar och som höjer.

I EKENÄS SKÄRGÅRD.

På Gullö berg. 1

Från kal platå på den högsta topp,
Som Gullö reser mot himlen opp,
Kan blicken sväfvä all skären kring,
Ej stängd, ej hindrad af någonting.

Kring blåa fjärdar och vikars glans
Står skogens doftande, friska krans,
Och vågen sjunger vid sakta språng
Mot strandens stenar sin veka sång.

Men mellan stränder med blommor på,
Der låga stugor i skuggan stå,
Som armar sträcker sig sund vid sund
Dit ut, dit ut emot hafvets rund.

Derute dyningen härligt går
Och majestätiskt mot bergen slår,
De runda hällar, de röda skär
Idyllens grönska ej mera klär.

Och utanför smälter allt i ett:
En tom, en gränslöst oändlig slätt,
Och tanken skälfter, när intet mer
För ögats forskande blick sig ter.

* * *

Hvad kan en trognare tafla ge
Af livvets farled, dess fröjd och ve?
Af ödet menniskan bjudes plats
I sviksam farkost på svår seglats.

Kring slupen skiftande böljors dans,
Än mörkt och mulet, än silfverglans,
Än köld och stormar, än varmt och lugnt,
Än solskensdager, än grått och tungt.

Så seglar hon genom fjärd på fjärd —
De äro skeden på livvets färd,
Men kargt blir skäret ju längre ut
Hon når mot tröttsamma ledens slut.

Sist ser hon dyningen härligt gå
Och majestätiskt mot bergen slå,
De runda hållar, de röda skär
Idyllens grönska ej mera klär.

Der utanför smälter allt i ett:
En tom, en gränslöst oändlig slätt,
Och tanken skälfver, när intet mer
För ögats forskande blick sig ter.

Träsket på Elgö.

Lilla träsket med höga furor
Rundtomkring ligger lugnt och tyst,
Knappt en fläkt ifrån hafvets vidder
Har den skimrande ytan kysst.

Men bak skogen slå stora fjärdar
Skönt mot strändernas röda berg,
Der är glädje och der är vågsorl,
Silfverglitter i ljusblå färg.

Männe icke, min tanke sporde,
Träskets bölja en önskan haft
Att få komma dit ut i hafvet,
Att få känna dess friska kraft.

Att med yrande andra vågor
Vandra världen i jubel kring,
Och att fri, som en fläkt af stormen,
Icke hindras af strandens ring.

Dock, när såg jag i hafvets bölja
Friden speglad i milda drag?
Der blir ringaste stråle splittrad
Af en orolig dynings slag.

Men här, djupt mellan gröna stränder,
Här är skimmer och aftonglans,
Fagra bilder och mjuka dagar,
Fina färger och skär nyans.

Kanske speglar den lilla ytan,
Ej af ringaste vindil delt,
Kanske speglar hon himlens under
Mer harmoniskt och mera helt.

I hafsbandet.

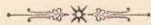
Nu blåser åter en frisk sydvest,
Ut, ut, min farkost, till dans och fest
På vida fjärdar och vågor!
Det är så härligt när skummet yr
Och hvarje bölja af glädje gnyr
I glans från solskenets lågor.

Ut, ut, min farkost, på ändlöst blå
Bland utskärsklippor, de nötta grå,
Med bränning rundt omkring branten!
Ren märkes dyning af hafvets svall,
Det knakar smått uti mast och fall
Och frestar ryckvis på vanten.

Der slås en labb i en fiskmåsscock,
Och der är ejder, en talrik flock,
Vid grundet lofvart om bogen;
Långt bort i lä seglar örnen stolt
Till boet, som han helt säkert dolt
I fjerran Ljusaröskogen.

Kom, utkik, bort ifrån stammen der,
Ren ha vi lemnat de sista skär
Långt bak oss, säker är färden!
Nu friskt i saltstänket ut till hafs
Som om det fara och storm ej gafs,
Här ligger fri för oss världen!

Nej, ej jag bytte min skärgårdstrakt
Mot mjuka ängar och insjöprakt,
Som många tusende dyrka,
Här är det jubel och ljus och fröjd
Och mod och lifslust till himmels höjd,
Och friskhet, friskhet och styrka!

I Finska viken.

Vi voro stundens yra barn
Och skänkte den vår gärd,
Vi gett oss ut i bräckligt flarn
På nattlig sommarfärd.

Ren solen sjönk i guldströdd våg,
Vi sökte land och hamn,
En liten enslig klippa låg
Der kal och utan namn.

Det var ett bo för måsar blott,
Ett stycke röd granit,
Som hafvet ofta stänkte vått
Med skum och fradga hvit.

Vi lade till, när qvällen spred
En sista ljusning än,
Och samlade ett fång af ved
Och tände eld i den.

Det sprakade i köl och stam,
Som klufvit haf en gång,
Men dragits nu till bränsle fram
Ur strandens torra fång.

Och flickorna, till ystert svar
På eldens muntra prat,
De sysslade med samovar
Och medförd aftonmat.

Jag drog mig bort på upptäcktsfärd
Vid nytändt stjerneljus
Omkring vår lilla nya värld
I Finska vikens brus.

Till klippans lofvartkust jag kom,
Der vågen slogs isär,
Jag stannade och såg mig om,
Och då stod Inga der.

Hon smugit sig från köksbestyr,
Helt tyst på nattligt tåg,
Hon, fjärlslätt och ungdomsyr,
Med sorglöst lekfull håg.

Vi bytt ibland i skämtets rund
Förut en hvardagssats,
Nu möttes vi på bergfast grund,
På vågomspolad plats.

Här var för lek och flärd ej rum,
Slikt var ej sinnets kraf,
När himlen hvälfde tyst och stum
Sin dom kring dunkelt haf,

Som brusade med orgelljud
I heligt tempelhalf
Sin höga sång om verdens Gud
Mot klippans fot, som skalf.

Ur fulla hjertan gick en ström
Af rika känslors skatt
Och väfdes samman till en dröm
I mörk augustinatt.

Och drömmen flög i böljans ton
Från kal och dunkel jord
Högt upp mot stjernehimlens tron
Med frågor utan ord.

Omkring ljud dämpadt havvets brus
I dyster harmoni,
I skaparns eget helga hus
En mäktig melodi.

Och vinden blåste fuktigt sval,
Det kändes redan kallt,
Jag svepte lätt min varma sjal
Kring drömmerskans gestalt.

Så vände vi till elden om,
Men vid fantastiskt sken
I Ingas öga glänste som
Af dagg en perla ren.

Vi satte oss i skämtets rund
Kring treffig samovar
Som yra barn af flyktig stund, —
Men minnet dröjde kvar.

Min sommarboning.

Här, der väna björkars gröna hängen
Svaja kring den lilla magra ängen
Ibland klippor invid saltsjöfjärd,
Har jag hyrt för sommarn mig en stuga.
Komma gäster, få de ödmjukt buga
Sig i dörren för min gråstenshärd.

Men de komma ej. Jag ensam sitter
Vid mitt bord och låtsar leka vitter,
Holger Drachman, Heine, Jacobsen,
Strindberg, norske stormän, många andra
Ligga utan ordning om hvarandra, —
Städas det, så slarfvar jag igen.

Vill en stund jag lemna ensamheten
Har jag gubben der, som lappar näten,
Med sin ständigt gladt förnöjda min.
Och så har jag skogens fåglar alla,
Och så har jag böljorna, som svalla
Rundtomkring i djup ultramarin.

Här är lifvet sällt i sommardagar,
Här, der ej den armaste ens klagar,
Stilla timmarna i ro förgå:
Fins för hjertats drömmar mer att önska
Än ett fredligt tjäll i lummig grönska,
Och der utanför — det vida blå!

Stormbild.

Hafvet rasar, hafvet vältrar
Skyhög våg från rum till rum,
Afgrundsdjupa svalg sig öppna
För att fyllas snart med skum.

Öfver hela detta kaos
Ligger mörkret svart och tungt,
Men der fradgan hvitast sjuder
Syns en liten dunkel punkt.

Farligt grund i dylikt väder
Lyfter vått sin skarpa kam,
Emot bullerstenar vråkas
Spillror af en skötbåtsstam.

Der bredvid på slipprigt sjögräs
Hvilar stelnadt lotsens lik,
Stormen väldigt fram deröfver
Drar i dånande musik.

Himlens dofva åska rullar,
Blixten glänser violett,
Kallblek måne kastar flyktig
Blick på hvad i natten skett.

Danskog.

Danskog, ljufva ö i sommarfjärdar,
Du är dock mitt hjerte hem,
Alla mina vackra drömmars verldar —
Ack, din skönhet skapat dem!

Gamla byggnad ifrån sagotiden,
Står du ännu på ditt berg,
Skimrar än, när dagen är förliden,
Kring dig aftonrodnans färg?

Står din forna trädgård kvar förvildad
Ymnigt utaf rosors prakt,
Eller är den regelrätt förbildad
Af moderna konstens makt?

Vandrar än bland dina ekar höga
Skön en tärna, svärmiskt öm,
Glimmar än uti ett mörkbrunt öga
Ljuf en salig kärleksdröm?

Vore ock de forna minnen svunna,
Tärda ren af tidens tand,
Skall som förr naturen vandrarn unna
Vingar bort till drömmens land:

Än vid stranden spelar vågmusiken,
Och inunder gröna trån
Leda bort till fantasiens riken
Gömda, kända stigar hän.

Qväll vid hafvet.

Har du hört bland löf och blommor
Aftonvindens vackra sång,
När igenom lundens dunkel
Mild han går sin tysta gång,
Fjerran bort till andra verldar
Flyger tanken gerna då,
Buren lätt af fågelsånger
Och af doft från blommor små.

Skönare än sång af vinden
Ibland väna blommor små
Är dock hafvets stolta brusning,
Är det ändlöst vida blå,

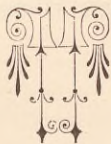

När den tysta nattens måne
Strör sin silfverglans deri
Och i hvarje stålblank dyming
Gjuter ned sin poesi.

Se, der kommer klar en bölja
Med en strimma stråligt ljus,
Sakta smyger hon mot berget
Under ett melodiskt brus,
Tills hon når en kant af klippor,
Der i perleregn hon dör,
Alstrande en ton, som fläkten
Smekande till hjertat för.

Och der komma tusen böljor
Klingande mot hård granit,
Och der glittrar ljus i vågor
Och der glänser fradga hvit;
Rundt kring hundramila vatten
Skimrar, blänker, brusar det —
Trolska haf, o aldrig glömmes
Du af den dig engång sett!

Unga hjerta, hur du drömmer,
Skönast drömmer du dock här,
När i månsken svall och dyning
Brusa mildt mot öde skär;
Hjertat stäms i toner: känslor
Utaf vemod, poesi,
Menskorighet, gudaallmakt
Blandas ljuft i harmoni.

Blommor på branten.

Uppå en brant mot hafvets mörka bölja
Uti en remna, vattenytan nära,
Der vexa blommor, röda, hvita, skära,
Som fina rötter uti klippan dölja.

Härnäst i storm, när vreda vågor skölja,
Skall stundens fågning dem sitt offer bära,
Förgängelsen de späda stänglar tära,
Och djupa böljan dem i glömska hölja.

Säg jag ej ofta blommor så i lifvet
Uppspira invid evighetens haf,
Slå rot på branten af en öppen graf?

Såg jag ej i ett hjerta, dödsförskrifvet,
De skönsta tankar sina blomster strö
I nästa stund att domna, vissna, dö?

Höstbesök på sommarnöjet.

Höst och frost och kalla vindar
Öfver nordanlanden gått,
Sjelfva Kurö, sommarhemmet,
Deras härjarfärder nått.

I de gula björkar tona
Vårens sånger icke mer,
Och ej ens det vida hafvet
Lika blått och vänligt ler.

Morgonsolen länge dröjer
Bakom österns gråa berg,
Medan dimman uppå ängen
Smälter bort i silfverfärg.

Men så går hon upp och sprider
Rikt sin gyllne ljufva glans
Över hällar, öfver stränder,
Öfver trån och böljedans.

Då le minnen från hvar dunge,
Minnen från hvar solljus våg,
Sommarminnen från de hastigt
Flydda dagars snabba tåg.

Här var det som slupen, riggad,
Väntade ett sällskap gladt,
Mellan dessa täta alar
Klang dess ungdomsfriska skratt;

Kaffet under rönnen, det var
Husmors käraste besvär,
Här låg åter krocketplanen,
Här var gungan, här — och här —

Minnets verldar, genomdrömda,
Sprida vårsol öfverallt,
Och hvad höstens stormar härjat,
Skimrar åter tusenfaldt.

Och uti ett ensamt hjerta
Väckes glädjen åter opp,
Medan tanken, nyss så modfäld,
Jublar i ett nytändt hopp:

Än är Kurö lika vackert
Som i flydda sommardar:
Minnets grönska, minnets fågring
Sjelfva vintern ej förtar.

Skärgårdslif.

I.

Nu glimmar solen så klar och skön,
Och fågeln sjunger sin morgonbön
I öarnas ljufva lunder,
Och fjärden glänsar och hvarje vik
Begynner sorla sin vågmusik
I tidiga sommarstunder.

På Elgö galar en munter gök,
Och ljusblå stiger en luftig rök
Mot himmelens solskenssalar,
På stranden står der en stuga låg,
En fraktjakt ligger på vikens våg,
Som kransas af täta alar.

En fiskarbåt nu stöter från land
Och drifves framåt af hårdig hand,
En skärkarl sköter dess åra ;
Och öfver fjärden han ensam ror,
Men efter ekan som perlemor
Der skimrar i glans en fåra.

För stäfven glittrande skummet yr
Och bort mot Furuholmssundet styr,
Den snabba, ilande båten ;
Der ligga näten på listig lur,
Få se om nu de haft fisketur,
De hemmagjorda försäten.

II.

„Nej, julinatten är alltför het,
Hvar fisken fins, blott vår Herre vet,
Men icke går den i garnen;
Här skall jag öda min dyra tid
Och får blott stundom en ensam id —
Nej, detta passar för barnen!“

„Nu far jag hem och hvarenda själ
Skall få sig arbet med block och hæl,
Ty jag vill rusta ut sumpen;
Och Frans skall tjära det gamla skrof,
Han vill väl icke, men han får lof,
Och Emil lagar upp pumpen.“

„Sjelf tar jag merling och sjömansgarn
Och ser till riggen — det kan ej barn —
Och pröfvar fallen och stagen,
Och hustru Inga mig vimpel syr,
Så är jag färdig med allt bestyr,
Och reser endera dagen.“

„Men först skall lastas, det var ju sant,
Nå ja, det går nog bra och galant
I djupet vid vesterstranden;
Der fins ju veden jag högg i fjol,
Nu är den torkad af vind och sol,
Och ligger nära för handen.“

„Nu hemåt, hemåt med friska tag;
Blott Inga, stackare, ej får slag,
När hon af detta får höra,
Men kanske kommer hon med till slut,
Ty Reval har hon ej sett förut,
Och det skall engång hon göra!“

— * —

III.

Nu är det brådtom på Elgö strand,
Och der är arbet för hvarje hand,
Och der är mycket att lära.
Och Emil lappar på pumpen sin,
Och Frans han småsvär, det var en hin
Till båt att dra' mycket tjära.

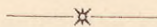
Till hvila unnas knappt en minut,
Med flit man sträfvar en vecka ut,
Så är den färdig, den skutan.
Och fiskarn tar sig ett litet glas,
Och Inga håller pannkakskalas,
Det går ej bra derförutan.

Och sumpen lastas vid vesterstrand;
Der hissas vimpeln på prof ibland,
Så grann är färgen den röda;
Och gubben småler åt barnens fröjd
Och slår sig ned på en sten förnöjd,
Smått trött af dagarnas möda.

Ur pipan drar han ett väldigt drag —
Han ser der nalkas, den lyckodag,
Då ved i Reval han säljer,
Och kommer åter så glad i håg,
Med skutan fylld utaf estländsk råg —
I drömmen röken han sväljer.

„I öfvermorgon jag säkert far,
Få se hvad Inga mig ger för svar,
Om hon till hafs sig skall våga;
Det vore hin, om hon ej kom med!“
Vid denna tanke blir gubben vred
Och lunkar hemåt att fråga.

IV.

„Men gamle Sjöberg, min käre man,
Det passar icke; det går ej an
Att lemna barnen allena;
Och kon derborta på Norrhamnskär
Ger mycket arbet och stort besvär,
Fast det är bara den ena.“

„Ja, ja, det är ju ej hinder, det,
För detta allt har jag råd dig gett,
Du far blott efter din syster;
Hon sköter nog om vårt hus och bo
Men vi, vi segla i lugn och ro,
Till verdens gräns om oss lyster.“

Nåja, det gick ej att neka mer.
I boden Inga sig nu beger
Till färd att ordna och ställa;
En matsäck packas för resans skull,
Och den är ymnig och rik och full
Som skulle till Rom det gälla.

Och Inga ordnar och går och går,
På kinden glimmar ibland en tår,
En glödhet perla, som bränner;
Sen mor hon blef, har hon vistats här;
Att hemmets rike är hennes sfer
I dag först hon riktigt känner.

— * —

V.

På vesterstranden de alla stå,
En blommig skara att se uppå,
Just nu skall sumpen ju fara.
Och vågen går uti snöhvitt skum,
Fast här hon håller i lä sig stum,
Och speglar himlen den klara.

Och skutan lossas från brantens berg
Och glider bort öfver ljusblå färg,
Som vinden dröjande krusar.
Då kommer sist der en hurtig by,
Som går i seglen med lust och gny,
Mot fjärden med makt det brusar.

För vindens nyckfulla skarpa kast
Sig lutar sirligt den tunga mast,
Och jakten lyder sitt roder.
Till stranden bäres en helsning än,
En afskedsvinkning från allas vän,
En öm och älskande moder.

— * —

VI.

Så liffullt och hurtigt och hafsfriskt det käns
Att segla med utfirad långbom på läns
Den kända, den blånande stråten;
Och vågorna börja allt högre att gå,
Med sorl och med dansande skimmer de slå
Mot suden af lastade båten.

Och hemstranden dyker i vaggande våg,
Och gudungar flyga i svajande tåg
Mot båken derborta på ören,
Och klipporna vända de bugtiga bröst
Mot hafvet, som höjer sin brusande röst —
Man hör ej mer svallet vid fören.

Och jakten hon väjer de farliga grund,
Dit ut mot den ändlösa, glittrande rund
Går svingande stormfågelfärden.

„Men Inga, du bleknar, är hafvet för stort?
Derinne bland skären du räddes ej fort,
Fast vågen gick skummig på fjärden.“

„Det räcker ej länge, min båt seglar bra,
I qväll skola Reval i sigte vi ha,
Med väldiga skogar af mäster;
I hamnen är lugnt inom strändernas krans,
Och qvällen skall helsa med skimmer och glans
De långväga finländska gäster.“

— * —

VII.

„N ej Gud välsigne båd' tysk och ryss!
Med möda slapp jag ifrån dem nyss,
Och allt det sladder de prata;
Men rågen har jag nu fått ändå,
Och par karduser kantänka på,
De höllo sig så kavata.“

„Nu gå vi än litet upp i sta'n,
Så är det klart fast i morgonda'n
Att hissa de gamla segel;
Du skall ju ha litet hvetebröd,
Och jag en flaska med revelsk glöd —
Det är en urgammal regel.“

„Och vill du ha något vackert tyg,
Så köp då gerna, men håll dig dryg,
Ty handelsman nog dig skinnar ;
Och lät dem prata sitt snick och snack,
Tänk, sådant utländskt förbaskadt pack,
De skälde nyss oss till finnar.“

„Nej Gud välsigne båd' tysk och ryss,
Vi ge oss hemåt, om än på kryss,
Så slippa vi höra dem porla ;
Det fins en stämman, som vi förstå,
Den brusar ute på hafvets blå,
När vågor i solsken sorla.“

VIII.

Det hviner storm omkring Nargö fyr,
Och störtsjön fräser och fradgan yr
I skum mot svartnande skyar;
I trasor rifves hvar segelklut,
Som ej hann bergas en stund förut
Vid första ilande byar.

Det gnyr i tackel, i hvarje tåg,
Som spända strängar hvar lina låg,
Det rycker i ankartrossen,
Det pustar suckar ur jernsmidd spant,
När vågen hvälfver sin afgrundsbrant
Mot tunga krigsskeppskolossen.

Cathrinenthal ger koncert i qväll
Med mäktigt solo af åskans skräll
Och stormens tjut till orkester;
Men under stönande lindars tak,
Der grenar störta med gny och brak,
Der dväljas nu inga gäster.

På Revals gator man knappt törs gå,
Takpannor ständigt i marken slå,
Och bräckta skorstenar ramla;
Och bantågshvissel och allt förgår,
När blixtpå blixtpå ifrån molnen slår
Och tordön mullrande skramla.

I hamnen? Der är det lif i natt,
Der får ett öga ej sömnen fatt,
Der gäller vakta och vaka;
Der slog en skuta mot stranden ren,
Der sprang en tross, och der åter en,
Och sjelfva möljan tycks braka.

Men Elgö jakten, som for i dag?
Det är ett väder, som pröfvar stag,
Och karl behöfs det vid ratten!
I lä för Nargö i samma stund
En skumböljd sump söker ankargrund
Och nödhamn i hemska natten.

— * —

IX.

Och mins du Inga, när jag var ung
”Och nämndes böljornas djerfva kung?
Då hade kraft jag i hågen!
Och mins du Inga, hur du var skön,
När i ditt öra jag bad en bön
En qväll på Ljusarö vågen?”

„Sen dess ha vindar och regn och vått
Min panna härjat, gjort håret grått,
Och kraften är ej densamma;
Och, Inga, kindernas fagra ros,
Din jungfruprydnad, har flytt sin kos
Med blickens eldiga flamma.“

„Men Inga, ha vi ej dock för dem
I byte vunnit ett älskadt hem,
Säg, ha vi ej det min Inga?
Hvad äro ungdom och glans och vår
Mot hemstrandsviken, der stugan står
Och barnastämmorna klinga?“

„Och nu går jakten med hurtig fart,
Så gråt ej Inga, vid hemmet snart
Vi kasta säkert vårt ankar;
Der stå väl barnen nu ren på vakt
Och ge på ringaste tecken akt,
Och jollra barnsliga tankar.“

X.

Mot röda klippor ren vågen slår,
Der bryter bränningen vit och svår
Mot dolda blindskär och brinkar;
Men högt på gadden står välkänd båk
Och talar ärligt sitt sjömansspråk,
Och alla förstå dess vinkar.

Och der bakom är det grund vid grund,
Och mellan dem är det sund vid sund
Med hvilande mås och ejder;
Och allra längst blånar skogen fram,
Och dit styr stampande sumpens stam,
Mot väntande solskensnejder.

Och Sjöberg håller sitt roder käck,
Och Inga dröjer vid sudens räck
Med varma tankar i hågen;
I storm slår hjertat af fröjd och lust,
Det är den älskade hembygds kust,
Som dyker långsamt ur vågen.

— * —

XI.

Och nu är lyktad den långa dag,
Och sumpen seglar sitt sista slag
I qvällens gyllene skimmer;
Och aftonbrisen är frisk och fri,
Och vågen sorlar sin melodi
Mot bogens tjäriga timmer.

Nu blott en vändning, en enda än,
Så är man hemma i hamn igen,
Der syns af stugan ren knuten.
„Håll an på skotet, se så, låt gå!
Se till att klyfvarn ej börjar slå,
Så hissar jag vimpelkluten!“

„Kom Inga, ser du hur barnen små
I stum förbidan och väntan stå
Derborta vid ekstockshammen?
Och syster din står ju också der,
Och, ser jag rätt? Ja minsann, hon bär
Ju lillan med sig i famnen!“

Så talar fiskarn. Med kraftig arm
Han sköter rodret; men djup och varm
Blir blicken af känslor ömma;
Och barnen hurra på stranden gladt,
Och Inga fäller en tåreskatt
Ur rikaste hjertegömma.

— * —

XII.

Och rågen är buren i bodarna just,
Och Sjöberg han vandrar med gamman och lust
Omkring i sin nedrökta stuga;
Och Inga står nöjd vid sin sotiga häll
Och steker en kaka till festen i qväll,
En kaka, som riktigt skall duga.

Och barnen beundra det blommiga tyg,
Och känna ock fingra derpå, fast i smyg,
Der utbredt det ligger på stolen;
Men lillan, hon älskar ej fåfänglighet,
Den käraste skatt, som hon känner och vet,
Vid spiseln hon håller i kjolen.

Vid fladdrande skenet af elden på härd
I hast dukas bordet; den slutade färd
Skall enkelt i hemmet nu firas.
Och fiskarn han söker ur skåpet ett glas,
Och revelska brödet ur reskistan tas —
Dermed skall ju qvällsvarden siras.

Och Sjöberg ser kring sig på ungdomen ömt,
Sen värmande supen från Reval han tömt,
Och Inga han fattar i handen:
„Nu Inga, nu veta vi väl till härnäst,
Att borta är bra nog, men hemma dock bäst,
På torftiga fädernestranden!“

PRIS:

Hft. 3 Mark. — 2 Kr. 25 öre.

Ind. 4 Mk. 50 pti. — 3 Kr. 25 öre.